

Ob stari listini.

Mrjè svetilka moja, ker p zno še bedim;
 Zamisljen pri listini nekdanjih lét slonim.
 Jednakomerno ura na steni se glasi,
 Okrog v globokem míru vse spava, vse molčí.
 Pošilja mesec v sôbo srebrni svétli žar;
 Jednajst že ura bije, a kaj mi nje udar?
 Kakó čarobno-milo skrivnostén pólumrak
 Obstira me! Prečuden se zdí mi lunin trak!
 Kaj giblje se, kaj zbira? Kaj ta nejasna zmés?
 In v mésečini blédi kaj ta pomenja plés?
 Za senco senca živa nagnéta se vrtèč;
 Obstane ura; tihi dom gledam svoj strmèč.
 Očaki sivolasi pred máno se vrsté,
 Junaki dolgobradi, device se brdké;
 Mladine živobujne naspè se zbór cvetán
 In bábic se in mater in dece bròj glasán.
 Šepèt in góvor, sméhi in pevanje krepkó
 O p zni uri v némo razlega se temó.
 A kdo sí, kdo, prijazne, vesele družbe roj?
 Kaj res na úho bije mi dragi jezik moj?
 Oh, vem, iz starodavnih vi vstali ste grobov,
 In sém se potrudili oglédat svet sí nov.
 Nov svet, oh, béda naša, nekdanji slavski raj,
 Od tujega navála preplavljen od nekdej!
 Oh, kje so vaša séla, kje sléd je vaših koč?
 In kje nekdanja slava, in kje slovenska moč?
 Umičete se dalje! Postojte tù z menój!
 Živite, dedje naši, ti žívi, národ moj.
 Zamán — z blestečím žarom izginjajo molčé;
 Zastonj za njimi širim povzdignjene roké!
 Zamán jih zôvem; mesec se skríl je za megló;
 Polnóč mi ura bije, in spet je vse mirnó.

Zamejski.

